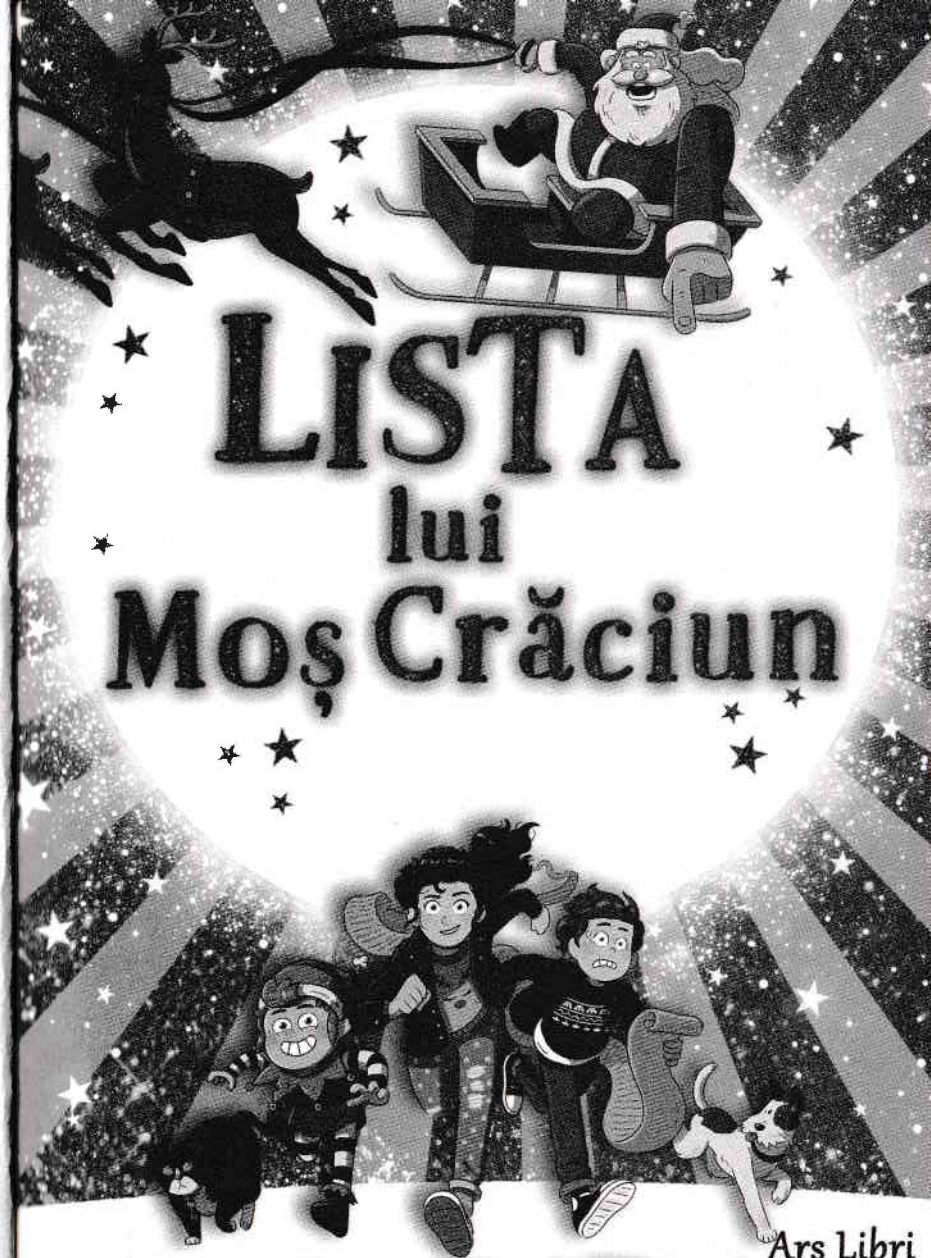

LBRIS

We know
books

LISTA lui Moș Crăciun

KIERAN CROWLEY

ILUSTRĂȚII DE JAMES LANCETT

TRADUCERE DIN LIMBA ENGLEZĂ DE ALBERT TOMA

Ars Libri

treacă de pragul casei lor după douăzeci și trei octombrie. Absolut nicio dădacă.

– Am fost și eu dădacă mai bine de treizeci de ani și am avut cel mai mare ghinion din lume când i-am întâlnit pe ăștia doi țânci, spuse Billy Hegarty.

Frumosul ei păr șaten încărunțise după doar o singură noapte pe care și-o petrecuse cu ei.

– Nu o să mai am în viața mea grijă de monștrii ăștia mici, nici pentru-n milion de lei! spuse Margaret Doyle, după ce petrecuse cu ei un weekend care durase mult prea mult.

De atunci, s-a decis că nu va mai fi niciodată dădacă.

– Am început să am coșmaruri în fiecare noapte, din momentul în care am părăsit casa lor, spuse Deirdre Sheehan, care de atunci este terifiată de fluturi și oarecum speriată de păianjeni cu picioare lungi. M-am cățarat chiar și pe Everest în timpul unei furtuni de zăpadă. Am fost altădată atacată de un leu. M-am umplut din greșeală de miere și am intrat cu capul

într-un stup, dar aş prefera să trec din nou prin toate astea decât să mai stau o secundă lângă copiii ăia.

Nu erau *chiar* atât de răi; ba, de obicei, se făceau destul de plăcuți (ei bine, nu mereu, dar destul de des) și erau politicoși atunci când situația o impunea. Și trebuie neapărat specificat că se comportau ceva mai frumos decât terierul lor blănos Hudson. Era tare drăguț, dar își petrecea foarte mult timp lătrând la propria sa reflexie, distrugând pantofi, perne sau orice altceva din jurul lui. Ocazional, mai ataca și televizorul dacă vedea un gnu la vreo emisiune despre natură. Din motive necunoscute, gnuul îl călca pe nervi întotdeauna pe Hudson.

Majoritatea timpului, domnul Gilligan (tata) și doamna Murphy (mama) erau prea ocupați ca să îi pedepsească pe Aisling și Joe atunci când nu se comportau frumos. De fapt, viețile lor profesionale erau atât de haotice, încât nu petreceau timp aproape deloc cu copiii. Se ocupau de afacerea lor și se holbau mereu la ecranele calculatoarelor, stresați, vorbind în același timp la telefon și consumând nenumărate cafele. De multe ori, trebuiau să călătorească în interes de serviciu, ceea ce însemna că Aisling și Joe scăpau de multe ori nepedepsiți, lucru care nu se întâmplă și celorlalți copii.

Dar de data asta, părinții lor aveau o problemă. Trebuiau să plece urgent la o ședință foarte importantă și nu reușeau să găsească pe nimeni care să aibă grijă câteva zile de copiii lor. Restul familiei, cam majoritatea, locuia foarte departe și, pentru că toate dădacele anterioare refuzaseră să mai lucreze cu ei, părinții habar n-aveau ce să facă. Asta până să dea tata peste un anunț postat pe internet:

Copiii dvs. sunt mult prea dificili pentru o dădacă oarecare? Atunci trebuie să încercați:

**COMPANIA DE DĂDACE
GRANITE & STEEL**

Toate dădacele noastre au făcut armata, știu karate, știu să sară fără parașută, să se cațăre pe munți, să se parașuteze, să coasă, să dea cu aspiratorul și să gătească.

Capitolul

2

Compania aceasta de dădace era exact ceea ce aveau nevoie părinții lui Aisling și Joe. Le trebuia cineva îndeajuns de puternic încât să facă față copiilor lor, cineva care ar pune piciorul în prag, dar aveau, mai ales, nevoie de cineva care să nu intre în panică atunci când bagă mâna în buzunar și simte cremă din ouă și lapte. În timp ce mama și tata discutau despre compania respectivă și ce noroc au avut că au dat peste ea, cei mici, Aisling și Joe, ascultau pe furiș de partea cealaltă a ușii. Știau că au dat de bucluc.

– Nu-mi place ce se întâmplă, șopti Aisling.

– Nici mie, răspuse Joe. Nu știu de ce nu se întorc celelalte dădace. Nu am fost niciodată *chiar* atât de răi. Și, până la urmă, suntem în decembrie. Întotdeauna ne-am comportat frumos în decembrie. Mama și tata ar trebui să știe asta.

Joe avea dreptate. Cei doi întotdeauna încercau să dea tot ce aveau mai bun, ca să se comporte frumos în luna decembrie. Nu-și doreau sub nicio formă să ajungă pe Lista copiilor obraznici a lui Moș Crăciun. Dacă ajungeau pe acea listă, exista o șansă destul de mare să nu mai primească darurile de Crăciun. Sigur că își doreau cadourile de Crăciun. Aveau *nevoie* de cadourile de Crăciun și, dacă prețul era să fii bun, atunci n-aveau încotro și îl plăteau.

Părinților le-a surâs norocul în cele din urmă, căci „Granite & Steel” aveau disponibilă o dădacă, și așa se face că în următoarea seară,

doamna Grough, purtând o haină din lână groasă și o pereche foarte practică de pantofi, ajungea în fața casei cu numărul șaptesprezece, mergând prin zăpadă pe aleea cu pietriș. Aisling și Joe o priveau de la fereastra situată la etaj.

– Nu pare atât de dură, spuse Aisling.

– Da, nu avem de ce să ne îngrijorăm, răspuse Joe.

Holul de la parter era plin cu tot felul de serviete, valize și documente făcute sul, care urmau să fie luate de părinții lor în călătorie.

– Nu-mi place deloc că trebuie să plecăm acum, chiar când se apropie ziua de Crăciun, spuse tatăl.

– Știu! Îmi va fi foarte dor de îngerașii mei, adăugă mama. Apoi, dintr-odată, deveni foarte îngrijorată. Stai, sper că nu ne-au jucat feste, umblând prin bagaje!

Tata se albi la față.

– Ca atunci când am mers la Paris? Ce coșmar a fost! Mai bine verificăm, spuse el, scormonind